

COMUNICAT

Afectació, pel que fa als agents interins de Policia local, de la Sentència del Tribunal Suprem núm. 828/2019 (Sala contenciosa administrativa, secció quarta), de 14 de juny de 2019, sobre la impossibilitat que aquests exerceixin funcions d'autoritat

1. Doctrina del Tribunal Suprem.

A) La Sentència 828/2019 (Sala contenciosa administrativa, secció quarta), de 14 de juny de 2019, ha fixat doctrina segons el que s'indica en el seu Fonament jurídic setè.

- Dret positiu. L'article 92.3 de la Llei de Bases de Règim local (legislació bàsica estatal), en la redacció donada per la Llei 27/2013, de 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, estableix que *“corresponde exclusivamente a los funcionarios de carrera al Servicio de la Administración local el ejercicio de las funciones que impliquen la participación directa o indirecta en el ejercicio de potestades públicas o en la salvaguardia de los intereses generales. Igualmente son funciones públicas cuyo cumplimiento queda reservado a funcionarios de carrera, las que impliquen ejercicio de autoridad (...)”*

- Doctrina. L'esmentat Fonament jurídic setè estableix: *“En consecuencia, **tras la modificación del art. 92.3 LBRL por la Ley 27/2013, de 27 de diciembre, no resulta adecuado a derecho el nombramiento de agentes de Policía local en régimen de interinidad, dada la regulación especial de la norma frente al carácter general sentado en el apartado 1 con remisión al EBEP***

B) Sentència núm. 848/2019 (Sala contenciosa administrativa, secció quarta), de 18 de juny de 2019.

Aquesta Sentència, en un supòsit diferent a l'anterior referent a un contenciós derivat del Reglament de desenvolupament de la Llei 4/2013 de les Illes Balears (que permet la figura dels policies locals interins), va declarar que la clàusula de prevalença *ex. art. 149.3 CE* no permet automàticament eliminar la necessitat de plantejar una qüestió d'inconstitucionalitat per decidir sobre el “desplaçament” o inaplicació d'una norma legal autonòmica quan pogués esdevenir –sobrevingudament- incompatible amb una norma estatal bàsica. Per tant, s'hi conclou que ni tan sols un òrgan de la jurisdicció ordinària pot inaplicar una norma legal, en base al sotmetiment estricte a l'imperi de la Llei (art. 117.1

CE) i al monopoli del Tribunal Constitucional en la fiscalització de la constitucionalitat de les lleis (art. 163 CE).

2. Conseqüències de la Doctrina de la Sentència 828/2019 i l'afectació al Decret 233/2002, de 25 de setembre, pel qual s'aprova el Reglament d'accés, promoció i mobilitat de les policies locals.

D'acord amb l'esmentada Sentència 828/2019 del Tribunal Suprem, no resulta ajustat a dret el nomenament d'interins per a la cobertura de places vacants de policia local.

Per tant, cal considerar que els següents supòsits de l'article 31.2, de nomenament de personal interí de policia local, queden sense efecte:

- Lletre a): cobertura **transitòria** de places que han de ser ocupades per funcionaris de carrera;
- Lletre b): situacions **urgents**;
- Lletre c): ocupació de places en **substitució** de funcionaris que gaudeixen de reserva de la plaça.

D'aquesta afectació es deriva, en principi, a criteri d'aquesta Subdirecció:

PRIMER. A partir d'aquesta Sentència del T.S. **ja no es podrien adoptar nous nomenaments de policies locals interins en aquests tres supòsits** (i tampoc en el cas que el procediment de selecció s'hagués començat a tramitar abans de la Sentència).

SEGON. Tot i que la Sentència del T.S. al·ludeix al redactat que la Llei 27/2013 va donar a la LBRL, en virtut del principi de conservació dels actes i en absència d'altre criteri específic per part dels òrgans judicials sobre la corresponent execució del pronunciament jurisdiccional, **els anteriors nomenaments hauran de perdre totalment la seva eficàcia a partir de la desaparició dels supòsits que els van motivar i sense cap possibilitat de perllongar novament aquestes situacions d'interinitat.**

Aquesta qüestió s'haurà d'interpretar i aplicar per cada Corporació local, si bé amb caràcter restrictiu i sense donar lloc a situacions de nomenaments que romanguin indefinidament en el temps. L'article 36.2 del Reglament (Decret 233/2002) exigeix, pel que fa a les citades lletres b/ i c/ -urgència i substitució- de l'article 31.2, la determinació de les circumstàncies del cessament i el període de durada de l'interinatge-; així com també l'article 38, en el cas de màxima urgència, estableix un període màxim de 3 mesos. Tampoc s'ha de considerar en el cas de la lletra a/ de l'article 31.2 que es pugui perllongar la situació d'interinitat més enllà d'allò estrictament necessari ni de forma indefinida.

És per això que aquestes situacions d'interinitat de policies locals s'haurien d'extingir i quedar sense efectes al més aviat possible, en els termes exposats i progressivament, atès el tenor literal de la normal legal bàsica estatal.

Tampoc no es considera adequada a dret la creació de borses de policies locals per a la prestació de serveis en règim d'interinatge en base als tres citats supòsits, com tampoc no es podrien efectuar nous nomenaments de les persones que integraven aquests borses.

Val a dir, a més, i en tot cas sens perjudici del criteri de cada Corporació local, que, a Catalunya, els esmentats supòsits previstos al Reglament suposarien un desplegament de la normativa legal, tant bàsica estatal com autonòmica de desenvolupament, en matèria de funció pública i de règim local, sense que la Llei 16/1991, de 10 de juliol, de Polícies locals de Catalunya estableixi aquestes previsions més enllà del supòsit establert a l'apartat següent del present comunicat.

3. Disposició addicional quarta de la Llei 16/1991, de 10 de juliol, de Polícies locals de Catalunya.

Aquesta disposició constitueix norma amb rang legal vigent a Catalunya, amb caràcter de llei especial i específica, que no ha estat anul·lada.

Aquest supòsit legal, mentre no hi hagi un pronunciament judicial exprés que específicament sentenciï sobre aquesta Llei, s'ha d'entendre vigent (el qual concorda amb el supòsit de la lletra d/ de l'article 31.2 del Reglament aprovat pel Decret 233/2002), exigint-se:

- un increment poblacional (la llei utilitza el terme "visitants", el que implica un augment d'habitants o de persones que concorren en el municipi – com podrien ser turistes de pas, habitants de segones residències, treballadors de temporada, etc.-);
- i que això succeeixi durant l'època "turística" (sense major concreció –no a tot arreu el turisme o l'afluència de visitants concorren a l'estiu-).

Per tant, i d'acord amb el criteri de cada Corporació local, es pot entendre vigent aquest supòsit amb els requisits estrictes de la norma (apartat 1 de la dita D.A.4a –màxim de 6 mesos, previsió de consignació pressupostària, convocatòria pública, superació de determinades proves i realització d'un curs); però sempre com a norma legal especial i alhora "excepcional" *versus* el règim general en aquesta matèria.

Val a dir, així mateix, que aquest règim legal aprovat pel Parlament de Catalunya l'any 1991 va establir com a especialitat d'aquest règim d'interinitat

en aquests funcionaris de les forces i cossos de seguretat en l'àmbit l'Administració local:

- a) l'exclusió de les armes de foc,
- b) i la limitació de les funcions policials, amb expressa exclusió de les funcions previstes a les lletres c), e), l) i m) de l'article 11 de la Llei de policies locals, ni protecció d'autoritats ni ordenació i senyalització del trànsit.

(De conformitat amb aquest criteri, es podria valorar la creació de borses d'interins en aquest supòsit, de les que sí que podrien formar part les persones que hagin prestat serveis en anys anteriors, tot complint les previsions de la norma legal).

Barcelona, 9 de juliol de 2019.